

ningsfuld Forandring i den nuværende Stempel-lovgivning, det er med Hensyn til Obligationer. Jeg indrømmer, at naar man vil gaac den Vej, som Loven er gaaet, at lade disse Documenter stemple efter 2den Klasse, gaaer det ikke an at lade Transporten være fri, og jeg indrømmer tillige, at det er for Debitor maaskee et større Gode at slippe med 2den Klassen Papir og være bunden med Hensyn til Transporten, saaledes at der skal benyttes nyt stemplet Papir af samme Klasse, naar Obligationen skal transporteres; men jeg anseer det for tvivlsomt, om det ikke er rigtigere i dette Tilfælde at tage mere Hensyn til Omsætningens Frihed. Jeg troer i det Hele, at det, som nærmest kan indvendes imod Loven, er, at den har taget for lidt Hensyn til det Bevægelige, til at man saa lidt som muligt skal være besværet i sin Omsætning af Stempellovgivningen. Jeg troer, at det System maae vi komme ind paa, at tage det høiere stemplede Papir strax og derefter lade Omsætningen være fri, hellere end at gaac den modsatte Vej, først tage det lavere Papir og da ved Transport atter forbre Benyttelsen af Stempelpapir. Det maa erindres, at det er ikke alene Stempelpapiret, men Obligationens Thinglæsning, der er Tale om, og det er en ikke ringe Udgift for en Mand, at han, naar Transport finder Sted, skal lade det thinglæse. Det er en Sum, der maa lægges til det, han betaler for Transporten. So mere Omsætningsforholdene udvikle sig, jo snarere Enhver kan ønske at blive af med det Papir, han har, desto vigtigere er det, at de private Obligationer kunne antage Charakteren af Obligationer paa Ihændehaveren. Det er paa den Maade, at de kongelige Obligationer og Creditforeningsobligationerne gaae saa let imellem Mand og Mand, medens de private Obligationer ville være stærkt besværede paa deres Vandring omkring fra Mand til Mand, naar de saaledes hver Gang ved Transport skal omstemples og thinglæses. Der er et andet mindre betydningsfuldt Forhold, men som jeg dog troer har ikke ringe Vægt. Det er den daglige Kjøbmandshandel, som man vistnok i een Henseende har stillet gunstigt, idet Sluttedler, der udstedes af Mæglere, kunne skrives paa lavt stemplet Papir, nemlig til 8 β , men jeg

troer, at man maa udvide denne Bestemmelse, som findes i Lovudkastets § 36, naar den skal komme til væsentlig Nytte. Der siges i § 36: „hvert Exemplar af Sluttedler, som udstedes af Mæglere paa Kjøbmandsgods, Varer, Skibe, Vexler eller Børs-effecter, skal udfærdiges paa stemplet Papir til Taxt 8 β .“; men i den 34te Paragraph siges: „Kjøbecontracter om rørligt Gods, herunder indbefattet Skibe, skulle stemples efter 2den Klassen Taxt.“ Saavidt jeg har forstaaet Lovudkastet — jeg har ikke kunnet finde nogen Bestemmelse i modsat Retning — maa altsaa enhver Handel om Kjøbmandsgods og Varer, saavidt den afflutes af Andre end Mæglere, skrives paa stemplet Papir af 2den Klasse. Det er et for høit Stempel, og det vil gjøre, at en saadan Contract overmaade sjelden afflutes. Jeg troer, at det er af stor Betydning, at man lidt efter lidt gjør det muligt for Alle i de forskjelligste Forhold at kunne oprette Contract skriftlig, uden at være besværet af Stempelafgiften. Lad os antage, at en Kjøbmand kjober 10 Tønder Hvede; da er det ønskeligt, at Manden, der skal levere det, og Kjøbmanden, som skal modtage det, har et skriftligt Papir imellem sig; det giver en stor Garanti i saadanne Forhold, og alle senere Klager over, hvad Prisen har været, om Kornets Vægt og deslige Misforstaaelser ere fjærnede; men disse Contracter oprettes aldeles ikke, saasnart de skulle skrives paa stemplet Papir af 2den Klasse; thi naar Beløbet blot er nogenlunde betydeligt, vil man krumpe sig for de dermed forbundne Udgifter. Medens et lavt Stempel i disse Tilfælde vil komme Staten til Indtægt, vil det ogsaa lette denne Slags Handler, give dem en langt større Sikkerhed, end de kunne have nu, da de i det Højeste indskrives i Kjøbmandens Bøger, uden at den Bedkommende faaer et Beviis for, hvad han skal levere, og hvorledes Contracten er affluttet.

Jeg troer, at et lignende Princip maae anvendes om, hvad der omtales i Paragrapherne 46 og 47. § 46 omhandler Contracter om personligt Arbejde, herunder er indbefattet Lyendecontracter, Contracter om Dagleie og